

Tiho, kot duhovi gredo,
Se prikraješ v srečnih sredo,
I po udih zliješ mraz,
Da se stresa mu koleno,
I oko gleda stekleno
Srotej konca čaka plah.

Car sedi na zlatem troni,
Vklanjajo se mu milijoni,
Migne i leti jih sto,
Ti se lahko ga dotakneš,
Iz števila živih zmakneš,
Veržeš ga v hladno zemljo.

Reveža, ki s pal'co hodi,
Slèpca, ki ga dete vodi
Tak doseže tvoja moč;
Zgrabiš ga z orjaško silo,
Mu ustaviš srčno žilo
Položiš ga v groba noč.

Starček težo tednov nosi,
Vendar milo te še prosi:
Še jemati me nikar!
Ti pa zgrabiš ga nemilo,
V černo položiš gomilo,
Njega prošnja ni ti mar.

Glej mladenču čas mladosti
Tisučerne spe sladkosti,
Raj nebeški mu je svet;
Tvoja roka pa ga pahne,
I cvetlica mlada vsahne,
V travi trohni njeni cvet.

Stara hči očeta greha,
Tvoja roka ne upeha
Grobov z žertvami polniť.
Kličesh revne i bogate,
Stare, mlade vabiš v svate,
Vsak se mora ti vклонit'!

5. novembra 1855.

Tolažba.

(Str. 141, 142.)

Dan jasni v tihem mraku mine,
Za mrakom merka noč se zgerne,
Hlad polasti se zemlje černe,
Da se solzijo vse rastline.

Pa zjutrej solnce jih obiše:
Ko klaverne zazre glavice,
Mokró cvetlice vsake lice,
Poljubi jih, solze obriše.

Ko žalost persi mi pokriva,
Vesolja žark iz njih mi zgine,
I hujšajo se bolečine,
I tok solza oko zaliva;

Še nadi vender serce bije:
Naj dansi sreče gnjev razsaja,
Naj dans oblak nebo obdaja;
Pa juter solnce lepše sije.

17. decembra 1855.

Sveti Prometej.

(Str. 125, 126.)

O sveti Prometej,
Oh pridi na svet,
Kak treba, kak treba
Bi bilo te spet.

„Čimu me nek' kličeš?
Zdaj treba me ni,
Saj solncev zadosti
Po svetu gori.“

O solncev na kupe.
Da ravno za te
Je luči potreba,
Jo vlti v glave.

„Kaj vruga ne veste,
Kaj ogenj zbudi?
Le slame prižgite,
Ta rada gori.“

Pač slame imamo,
Ne vemo kam z njo,
Le ognja nam manjka,
Da vžgali bi jo.

„Dva lesa če dergneš,
Ti ogenj dasta,
Znabiti pri slami
Enaka bi b'la“.

Ne more to biti,
Saj naši možje
Si dergnejo glave,
Pa le so mokre.

„Če je pa letaka,
Pomoči ne vem;
Raj vsušil bi morje,
Ko glave možem.“

26. oktobra 1853.

(Dalje.)

